Dialog cu cititorii

Tovarășul *Grigore Serac* din comuna Lunca, județul Bihor, este de părere că în ziarul nostru ar trebui să fie publicate, după fiecare etapă, și formațiile echipelor din divizia B. De fapt, nu-i prima oară cînd primim o asemenea solicitare și din nou sîntem puși în situația de a nu putea da un răspuns pe deplin afirmativ. Multitudinea evenimentelor sportive pe care ziarul nostru le are de reflectat (într-un spațiu totuși restrins) ne obligă să ne limităm (în numărul de luni) doar la publicarea de scurte cronichete despre meciurile diviziei B, fără anunțarea celor 28 de formații aliniate în jocuri. Ne propunem, totuși, a prezenta pe rînd aceste formații în funcție de meciurile cele mai importante care au loc în fiecare etapă a campionatului diviziei B.

Un răspuns asemănător putem da și tovarășului *Gheorghe Marica* din București, str. Aluviunii 3, sectorul 5, care ne întreabă de ce nu sînt comunicate în ziar formațiile de tineret-rezerve. În limita posibilităților de spațiu, vom publica, în ordine, și loturile acestor echipe proaspăt constituite.

★

Mai mulți cititori, printre care *Francisc Schweb* din Timișoara, str. Morarilor 1, *Daniel Șodinca* din Oradea, *Aron Rusu*, tehnician la Combinatul chimic din Tîrnăveni, *Petre Negurescu*, salariat la Uzinele „Grivița Roșie" din București, s-au adresat redacției noastre în ultima vreme cu propuneri de schimbare a sistemului actual de acordare a punctelor la meciurile de fotbal. Aceste propuneri pornesc de la ideea de a se încuraja jocul ofensiv în deplasare (pentru o victorie realizată în asemenea condiții se sugerează, de pildă, acordarea nu a două puncte ca pînă acum, ci trei) și înscrierea cît mai multor goluri.

La prima vedere, aceste sugestii par, desigur, interesante, utile chiar, dar la o examinare mai amănunțită ies în evidență și anumite dezavantaje pe care le-ar comporta aplicarea lor. Tocmai de aceea, experimentele care s-au făcut în alte țări pe baza unor propuneri asemănătoare nu au dat rezultatele scontate, fiind curînd abandonate. În ceea ce ne privește, ne îndoim că în campionatul nostru aplicarea propunerilor menționate ar avea o mai mare eficiență.

★

Antrenorul echipei de fotbal din Bolintin-Deal, județul Ilfov, ne aduce la cunoștință că printre jucătorii pe care îi are în pregătire se află un element foarte bine dotat fizic și cu reale posibilități de a deveni un valoros vîrf de atac. După spusele antrenorului, acesta are viteză, șutează cu ambele picioare, driblează excelent, lovește bine mingea cu capul. Sîntem asigurați că și la ora actuală jucătorul respectiv ar face față cu succes în unele echipe din divizia A.

Din păcate, nu ne sînt indicate numele jucătorului respectiv și al formației în care activează. Cum însă Bolintinul nu este departe de București, poate se va încumeta cineva interesat să meargă pînă acolo pentru a vedea despre ce-i vorba.

★

Faptele s-au petrecut în ziua de 6 martie a.c. în sala din parcul sportiv de pe str. Dr. Staicovici se disputau meciuri de volei din campionatul orășenesc. Printre spectatori se aflau și cîțiva fotbaliști ai echipei divizionare Progresul. Dar dacă unii dintre ei, Tărălungă de pildă, urmăreau cu interes jocurile, alții veniseră probabil numai să se amuze. Astfel, Alecu și Mocanu erau mai mult preocupați să facă „spirite" ieftine pe seama jucătoarelor care se aflau în preajma lor sau treceau pe lîngă ei. Pe una dintre handbalistele fruntașe ale propriului lor club au ajuns chiar s-o insulte. Sesizat de cele ce se întîmplă, cineva din conducerea clubului Progresul a atras atenția celor doi asupra comportării lor necorespunzătoare, dar Alecu și Mocanu și-au dat în continuare drumul la „vocabular". „Oare așa trebuie să se poarte unii tineri cu colegii sau colegele de sport care apără culorile aceluiași club ?" întreabă, pe bună dreptate, tovarășul Ion Mihai din str. Petre Gîdescu 10, martor la cele întîmplate.

Desigur că nu așa, tovarășe Mihai. Credem, însă, că cei doi fotbaliști vor fi puși la punct cum se cuvine.

★

Doctorul *Mircea Eliescu* din Tr. Severin ne aduce la cunoștință o situație destul de neplăcută: în orașul său nu există, la ora actuală, nici o sală destinată activității șahiste. Pînă nu demult, iubitorii șahului din Tr. Severin (mulți dintre ei sînt jucători de categ. I și a II-a) aveau — de bine, de rău — la dispoziție o mică sală cu ciment pe jos, neîncălzită. Acum n-o mai au nici pe aceasta, căci a luat-o ADAS-ul. La clubul Voința nu se poate juca șah, deoarece acolo se țin foarte multe ședințe. Și astfel, cei ce vor să practice acest sport, fie pentru a se pregăti și participa la competiții, fie în scop de relaxare după orele de muncă, nu au o sală a lor în care să se poată reuni zilnic. Oare nu se găsește nimeni în Tr. Severin care să-i ajute pe șahiști în „dezlegarea" acestei... probleme ?

I. MITROFAN

N. R. Următorii cititori doresc să corespondeze cu alți iubitori ai sportului: elevul *Pamfil Berceanu*, str. Parcului 14, Jibou, județul Sălaj, și lăcătușul *Ion Mihu*, str. Moș Ajun 30, sectorul 6 — București (despre echipa de fotbal Petrolul Ploiești); *Gh. Căpraru*, str. Teilor 23 — Craiova (despre echipa de fotbal Rapid București); *Mihai Mihăilescu*, Calea 13 Septembrie 136, sectorul 6 — București (despre echipele de fotbal Steaua și F. C. Argeș); *Alex. Nedelcu*, elev la Grupul școlar al Uzinelor „Vulcan", str. Sergent Neagu Nicolae 15, sectorul 6 — București, și *Marian Trușcă*, contabil la S.M.T. Olari Pîrscoveni, județul Olt (despre echipa de fotbal Steaua); *Ioan Sighiartău*, învățător la Școala generală de 8 ani din satul Corund, comuna Bogdand, județul Satu Mare (despre echipa de fotbal „U" Cluj).

fotbal

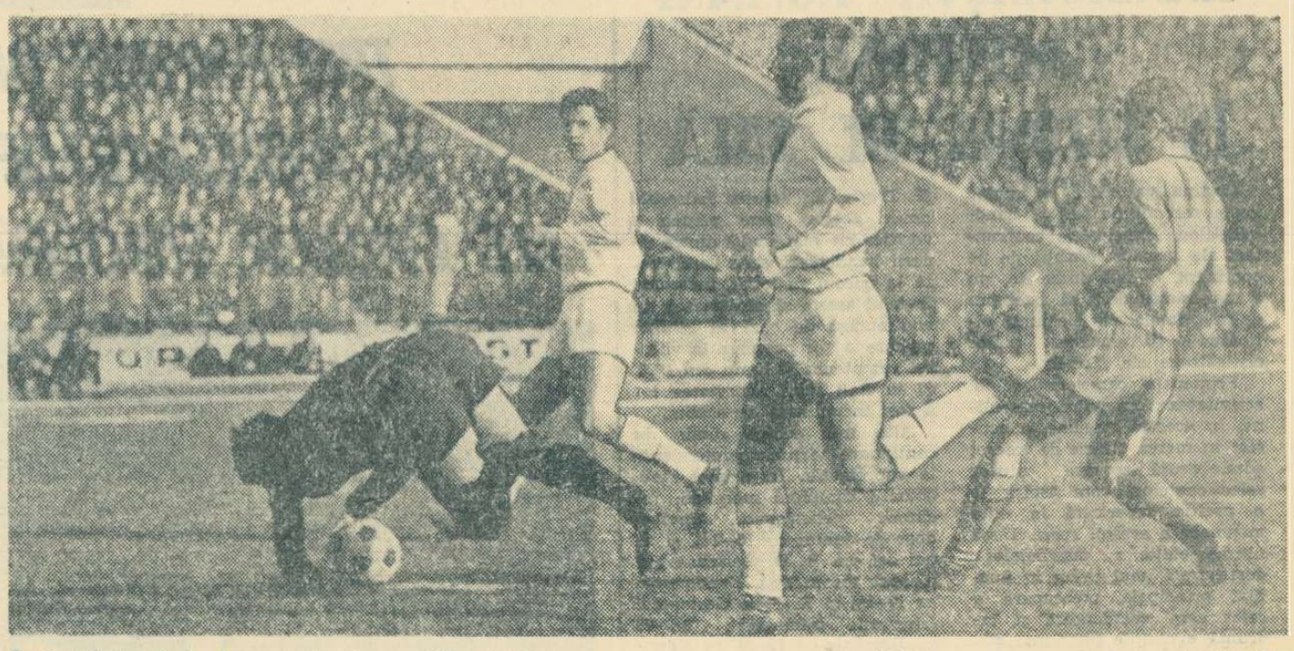

Fază palpitantă în fața porții dinamoviștilor băcăuani rezolvată în extremis de Ghiță Foto: A. NEAGU

17 ANI DE FOTBAL...

Colegii de echipă, adversarii de pe terenul de joc, prietenii îi zic, simplu și cald, „Macea". Un apelativ moștenit din copilărie, rezistind adolescenței, păstrîndu-se și azi, în plină maturitate.

L-am urmărit pe Mircea Nedelcu, căci despre el este vorba, la un antrenament. Stăteam în tribună, printre cîțiva suporteri, probabil dintre cei care nu scapă nimic din activitatea dinamoviștilor băcăuani. În fața noastră, cu nasurile în sîrma gardului care împrejmuiește terenul, o duzină de puști. Minifotbaliștii clubului. Priveau antrenamentul celor mari în tăcere, înregistrînd zecile, sutele de mici amănunte din mișcarea jucătorilor pe care doar ochiul avid de copil care visează fotbalul și ziua și noaptea le prinde din zbor. Din cînd în cînd îi auzeam șoptind. *„Il vezi pe nea Macea ? El e peste tot." „O clipă nu stă locului. Fuge nemaipomenit". „De unde o fi avînd atîta putere să alerge ?" „E mereu primul la minge". „Nu se lasă deloc".*

Se spune că sensibilitatea și spiritul de observație ale copiilor sînt foarte ascuțite. Într-adevăr, copiii prinseseră nuanțele esențiale — de portret moral — ale căpitanului dinamoviștilor băcăuani.

O putere de voință puțin obișnuită — tărie de caracter — perseverență — spirit ascuțit de luptă, iată ce descifrase mintea de copil la un jucător căruia spectatorii maturi ai stadioanelor noastre îi cunosc sau intuiesc aceleași atribute.

...O discuție cu Mircea Nedelcu scoate la iveală și alte trăsături ale personalității sale.

O scurtă retrospecție în cariera fotbalistică...

— Am fost selecționat dintre copiii cartierului băcăuan Letea. „Pitic" la Steaua roșie, junior (jucînd apoi și la echipa seniorilor), la Flamura roșie, afirmîndu-mă la „U" Cluj în perioada studenției. Din '55 pînă în '59 am jucat în echipa universitarilor, din '60 pînă în '63 am făcut parte din lotul băimărean al Minerului, iar în 1963 m-am întors acasă. La Bacău, la Dinamo. Acum, la vîrsta de 31 de ani, am 17 ani ca fotbalist legitimat.

— Mulți înainte ! Te-ai gîndit, totuși, vreodată pînă acum la retragerea din activitatea fotbalistică ?

— Eu, niciodată. Soția mea, Mariana, juristă ca și mine, s-a gîndit însă adeseori la acest lucru... Vă mărturisesc că mi-am organizat de asemenea manieră viața, încît aș putea oricînd să las fotbalul. Oamenii mă respectă. Mi-am întemeiat un cămin trainic, aș putea oricînd să devin ceea ce se numește un „om liniștit, de casă". Iubesc însă și acum fotbalul ca un copil. Ei îmi dă imense satisfacții. Cea mai mare bucurie a mea rămîne aceea DE A JUCA FOTBAL. Oricînd, oricum. La meci, la antrenament, la „miuțe" chiar...

— Ești considerat un adevărat motor al echipei. Jucătorul care nu obosește, nu cedează în fața greutăților. Care este explicația ?

— Am fost, întotdeauna, un fanatic, aș zice, al fotbalului. Nopți pierdute, alcool, viață nesportivă, sînt lucruri pe care le știu doar de la alții sau din cărți. Eu am iubit fotbalul. Cu credință. Pentru că mi-a plăcut realmente foarte mult. Spectator fiind, urmăresc cu multă plăcere un meci de fotbal.

— O întrebare adresată jucătorului care gîndește fotbalul: ce preferință ai între diferitele sisteme de joc ?

— Sînt adeptul, fără rezerve, al „manierei Celtic". 10 apărători, 10 atacanți, virtej de acțiuni, circulația rapidă și surprinzătoare a jucătorilor și a mingii...

— O întrebare finală: încercînd o sinteză, ce consideri că ai învățat în 17 ani de fotbal ?

— Deși nu caut să-l parafrazez cu orice preț pe marele scriitor Albert Camus, și eu cred că tot ce am mai bun, datoresc fotbalului !

Marius POPESCU

TRANSFERĂRILE — BUTURUGA PROVERBIALĂ

(Urmare din pag. 1)

activității sale; să faciliteze ascensiunea elementelor de talent, să determine o atmosferă de calm, de siguranță în viața internă a cluburilor, precum și relații loiale între jucători, antrenorii, și conducătorii acestora; să delimiteze net transferul legal, de falsele piruete care-l eludează; să simplifice pînă la esență operațiunea de transfer propriu-zisă, obișnuindu-i pe oameni să se adreseze federației numai atunci cînd sînt strict îndeplinite prevederile legale.

În contrast cu aceste repere, transferările deveniseră, în numeroase cazuri, probe de forță, de mistificare, de șmecherie șiețuită și poleită, de ample devieri de la etică și legalitate. De ani de zile (destul de mulți), acest tablou dezolant se reeditează, în ciuda coloritului său sumbru.

Fotbaliștii sînt la noi, conform prevederilor actuale, legitimați pe viață la aceeași echipă, legați pe tot timpul carierii sportive de un anumit club. Nu există nicăieri stipulat dreptul de transfer al jucătorului, în baza căruia, după o activitate de cîțiva ani, el ar putea solicita trecerea într-o altă grupare sportivă. În acest punct se găsește cheia problemei.

Nefiind hotărîtă și limitată, perioada de activitate obligatorie la o echipă, unii jucători încearcă să plece în fiecare an (latent există această posibilitate). Iată coexistînd alternative extreme — NICIODATĂ — și — ÎN FIECARE AN. Dăunătoare, fiecare în parte; prin contopire, suma prejudiciilor se dublează. Vom enumera doar cîteva: frictiuni la sfîrșitul fiecărui sezon, divorț afectiv jucător-club, dispariții, răpiri, șantaj, intervenții neprincipiale, imixtiuni brutale, neliniști și nesiguranță în incinta cluburilor (atitudini anulatorii pentru demnitatea și noblețea sportului).

Obiecțiunea jucătorilor este la fel de substanțială. Nu li se recunoaște dreptul elementar de a hotărî la ce echipă vor să joace. Un fotbalist nu poate fi blocat 10—15 ani (pe toată durata carierei sportive) la aceeași echipă, împotriva voinței sale. Dacă el vrea să rămînă și clubul are nevoie de potențialul său, totul este în perfectă ordine. Dar și atunci, jucătorul ar trebui să-și reînnoiască adeziunea, la cîțiva ani o dată.

După ce activează însă un număr de ani la o echipă, jucătorul poate dori să-și dobîndească dreptul de a opta, în funcție de toate datele vieții sale personale (serviciul militar, starea sănătății, rezolvări de ordin profesional, familiar, intelectual, sportiv etc.), exercitînd influențe puternice care pot merge pînă la restructurarea vieții unui om între 18 și 35 de ani. Este oare compatibilă coexistența acestor date permanent mobile cu fixarea fotbalistului în „peretele" unei singure echipe ? Regulamentul în vigoare prevede dezlegări doar în legătură cu facultatea și cu stagiul militar, dar există, oare, dreptul moral să fie ignorate toate celelalte aspecte profund umane care compun viața oricărui individ ?

Iată de ce elementul cu putere profund corectivă, aducător de ordine, disciplină, echitate și de revitalizare a interesului sportiv în toate sensurile, ar fi numai legitimarea fotbaliștilor pe o perioadă limitată în timp, fixată de comun acord în momentul transferării, cu toți jucătorii depășind vîrsta junioratului. O dată cîștigată, această stare ar trebui consolidată printr-o armătură juridică, capabilă să-și impună stricta respectare de către toate forurile și departamentele. Limita minimă a perioadei de adeziune ar putea fi stabilită la doi sau trei ani, cea maximă rămînînd variabilă în funcție de latitudinea și acordul celor trei factori interesați. În acest răstimp, jucătorul nu va mai cocheta cu alte grupări sportive, nimeni nu va mai veni să-l solicite în taină, să-l deruteze. În cluburi se va instaura o atmosferă mai calmă, propice lucrului intens, loviturile de teatru și scenele de Far West, fiind excluse în noile condiții. Îndeplinirea obligațiilor reciproce, în perioada stabilită, va căpăta un dublu stimul, legal și moral. Fotbalistul liber să opteze periodic, cu sentimentul unei depline responsabilități, se va găsi încadrat în raporturi noi, cu acțiune asupra conștiinței sale. Căci, opțiunea deliberată presupune demnitate și actul acesta nu se poate refuza nimănui. Adeziunea ar putea fi întreruptă înainte de termen, dacă jucătorul nu este utilizat un an de zile, dacă nu se îngrijește de propria-i sănătate, dacă se abate de la linia obligațiilor sale. Totul s-ar petrece la lumina zilei, ar dispare sumedenia de neregularități, intrate de atîtea ori în conflict chiar cu prevederile codului penal. S-ar termina definitiv cu atitudinea de racolare, acea campanie insidioasă și de nestăvilit pentru atragerea și sustragerea jucătorilor, iar fotbaliștii voiajori s-ar reeduca sau ar fi scoși în afara legii. Intenția de a părăsi clubul, anunțată din timp, ar permite antrenorului și conducătorilor să pregătească soluția adecvată.

Principiul pentru care pledăm are deplină valabilitate și în cazul echipelor militare și studențești. Mai întîi, jucătorii au datoria să fie prevăzători. Cei ce știu că urmează să-și satisfacă serviciul militar, sau cei ce intenționează să intre în învățămîntul superior au datoria să anticipeze, dîndu-și adeziunea la echipa precedentă acestor evenimente, pînă la termenul coincident cu viitoarea schimbare. Ar mai putea fi adoptată și modalitatea utilizată în numeroase țări (R.S.F. Iugoslavia, Franța etc.), unde fotbaliștii nu joacă decît într-un campionat intern, pe tot timpul satisfacerii serviciului militar.

Asanarea transferărilor reprezintă una din operațiunile cu mare influență în acțiunea de însănătoșire a fotbalului românesc. Propunerile expuse vizează oportunitatea modificării concepției existente și pornesc de la necesitatea (îndelung ignorată), apărării intereselor tuturor cluburilor (în pofida aparențelor fondul de jucători al majorității acestora fiind labil, nesigur, fluctuant). Concomitent este susținut, în egală măsură, și dreptul jucătorilor la opțiune liberă, de citeva ori în decursul carierei lor sportive, prin mijloace care-i exclud pe jucătorii voiajori și inclinați spre mercantilism sportiv.

DUMINICĂ, ÎN CAPITALĂ

● Stadionul „23 August", ora 14: **Dinamo București — Progresul; ora 15,45: Rapid — Steaua (ambele din divizia A);**

● Stadionul Dinamo, ora 10,30: **Dinamo București — Progresul (tineret);**

● Stadionul Giulești, ora 9,45: **Rapid — Steaua (tineret); ora 11,30: Rapid C.F. București — Progresul Brăila (divizia C);**

● Stadionul Metalul (Pantelimon), ora 11: **Metalul București — Poiana Cîmpina (divizia B);**

● Stadionul Politehnica (fost C.A.M.), ora 11: **Politehnica București — Portul Constanța (divizia B);**

● Terenul Timpuri noi, ora 11: **T.U.G. București — Chimia Tr. Măgurele (divizia C).**

INTIME

● Duminică, frații *Ene* au marcat cele două goluri și astfel Dinamo Bacău a întrecut pe Universitatea Cluj. Cel mai bucuros dintre ei a fost fratele mai mare, Gică. De ce ? Era primul gol pe care l-a înscris după 9 luni, adică de cînd activează la această echipă. Să sperăm că acum i s-a redeschis apetitul pentru goluri, amintindu-i că pînă nu de mult se număra printre golgeterii campionatului...

● *Secția de fotbal a asociației Dunărea Giurgiu a hotărît scoaterea definitivă din viața sportivă a jucătorului* Liviu Bortea. *Motivul? Actele de huliganism săvîrșite de acest jucător.*

● *Dan Anca* a reapărut în jocuri oficiale. Fundașul clujean, care în toamna trecută a suferit o dublă fractură, și-a făcut reintrarea, deocamdată, în jocurile echipei de tineret.

● *Zilele trecute, am primit la redacție o scrisoare din partea lui* Publik, *fostul jucător al echipei Dinamo Bacău. Am aflat cu acest prilej că el s-a stabilit în orașul Tg. Mureș. Publik nu mai joacă fotbal. Este tehnician la I.I.S. Electro-Mureș și totodată student în anul II la I.C.F. (cursul fără frecvență). Să sperăm că nu peste multă vreme vom auzi de antrenorul de fotbal Publik.*

● Duminică, 17 martie, cu ocazia meciului de fotbal C.F.R. Timișoara — Vagonul Arad, comitetul UTC de la uzinele de vagoane Arad a organizat o excursie cu autocarele la Timișoara, cu participarea a 200 de tineri. Pînă aici toate bune. Dar, o dată cu începerea meciului, în timp ce tinerii arădani își încurajau în mod sportiv echipa, unii spectatori timișoreni i-au „bombardat" cu pietre, rănind pe cîțiva.

Am vrea să amintim că în toamnă, la Arad, C.F.R. Timișoara a cîștigat cu 1—0, meciul desfășurîndu-se în bune condițiuni. De ce la Timișoara n-a fost la fel?

IV

„NICI UN PORTAR DIN LUME..."

În octombrie 1925, o altă „haltă" de neuitat. Meciul Ungaria — Spania, la Budapesta. Iubitorii fotbalului din Europa erau foarte curioși să vadă cine va cîștiga această întîlnire dintre cele două mari forțe fotbalistice. Deși ungurii au fost superiori în joc, victoria a revenit spaniolilor cu 1—0. La meci au fost prezenți numeroși ziariști din țările europene. Trimisul special al revistei berlineze „Fussball Woche" scria: „Fără Zamora, spaniolii ar fi cunoscut o înfrîngere cumplită. Ungurii au dominat copios, dar s-au lovit de un zid de netrecut: de marele Zamora". *În minutul 14, Molnar a șutat năpraznic. „Bomba" a fost atît de puternică încît Ricardo, deși a reușit să respingă mingea, s-a dezechilibrat și a căzut. Balonul a ajuns la un coechipier care, zăpăcit de fază, l-a reluat cu capul spre propria poartă. Cu o săritură nemaipomenită, Zamora s-a ridicat și a salvat un gol gata făcut. Redactorul german scria în continuare că* „nici un portar din lume nu ar fi putut salva autogolul"...

Un an mai tîrziu, Zamora, împreună cu echipa sa Espanol, a efectuat un turneu în Uruguay și Argentina. Cu acest prilej, formația iberică a învins cu 1—0 pe Nacional Montevideo, echipă care avusese în componență nu mai puțin de 5 jucători internaționali din naționala Uruguayului, campioană olimpică în 1924. „Divinul" Zamora

a triumfat și aici. A fost mai mult o victorie a lui don Ricardo, decît a clubului catalan.

RANILE EROULUI

În 1927 a urmat revanșa meciului cu Franța, pe stadionul „Colombes". Lui Zamora, această întîlnire îi produce amintiri triste. În primele minute, don Ricardo se evidențiază apărînd cu bravură un șut al lui Boyer. Dar, după ce a prins balonul, trei înaintași ai gazdelor l-au atacat neregulamentar. Zamora a căzut și s-a ales cu o rană pe față, a cărei cicatrice este vizibilă și astăzi. Pe jumătate leșinat în această busculadă, celebrul portar a scăpat balonul din mînă și Boyer l-a trimis în plasă ! Spre stupefacția publicului, arbitrul a acordat gol !

Nu mult după acest incident, spaniolii reușesc să egaleze. În pauză se constată că accidentul lui Zamora este mai serios decît se credea. I se propune să nu mai joace, dar ambițiosul don Ricardo nu acceptă nici în ruptul capului. În fine, pentru a putea continua jocul, i se face o nouă cusătură și Zamora, cu fața bandajată, apare în poarta echipei sale. Totuși, îngrijirile ce i s-au dat n-au ajutat la nimic. Peste puțin timp, Ricardo, care-și pierduse aproape cunoștința, a părăsit terenul, locul său fiind luat de Vidal.

Anul 1929 marchează apogeul la care a ajuns

„De aproape de jumătate de secol am dat sute de mii de autografe" — spunea recent Zamora. Iată-l, la Rio de Janeiro, în anii tinereții, dînd un autograf

fotbalul spaniol. Învingînd, pe stadionul Metropolitan din Madrid, formația Angliei, cu 4—3, reprezentativa Spaniei a atins practic vîrful piramidei în ierarhia fotbalului continental. Dar cei 25 000 de spectatori s-au arătat nemulțumiți de forma slabă a lui Zamora. Pentru prima oară „divinul" don Ricardo a fost huiduit și fluierat „la scenă deschisă". Englezii au marcat două goluri în primele 20 de minute ! Într-adevăr, neînțelegerile lui Zamora cu fundașul Pena au dus la înscrierea celor două goluri. Dar meciul nu era jucat. În continuare, spaniolii au evoluat excelent și în min. 39 tabela de marcaj indica 2—2 ! Nici după pauză Zamora n-a arătat forma sa de altă dată. Primește un nou gol, determinînd spectatorii din tribune să-și manifeste nemulțumirea: „concertul de fluierături îți asurzea pur și simplu urechile" — *remarcă don Ricardo. În final, însă, gazdele marchează alte două puncte și Spania obține o victorie de mare prestigiu în fața insularilor, neînvinși pînă atunci. Abia după meci s-a descoperit „misterul" formei slabe a lui don Ricardo. Medicii au constatat că Zamora apărase în acest meci cu o coastă fracturată !*

Ricardo Zamora a avut un curaj de toată lauda, fiind considerat aproape nesăbuit datorită temerarelor sale intervenții. Fotografiile făcute la meciuri și martorii oculari confirmă marile sale calități, puse în valoare în momentul cînd poarta sa era în pericol. Așa se explică, de altfel, numeroasele sale accidentări, dintre care unele deosebit de grave. Palmaresul accidentelor sale este impresionant: 10 fracturi ! Unele accidente au lăsat urme care se pot vedea și azi: vomerul fracturat, cicatrice pe buze și chiar pe limbă, umerii deplasați, mîinile pline de semne — sînt fără îndoială amintiri ale unor fapte cu adevărat eroice. Cînd vorbește despre amintiri, Zamora nu-și poate ascunde zîmbetul: „Dacă aș mai juca fotbal, tot postul de portar l-aș alege. Au fost zile mărețe, pe care nu le voi uita niciodată. Satisfacțiile au fost cu mult mai mari decît micile accidente survenite în timpul meciurilor".

HIPNOTIZATOR ȘI GENTLEMAN

Acestea au fost doar cîteva din momentele memorabile ale strălucitei sale cariere sportive, care însumează nu mai puțin de 46 de apariții în echipa națională a Spaniei — cifră realizată în acea vreme de foarte puțini fotbaliști din lume.

Dacă cele descrise pînă acum constituie minunate exemple de curaj și măiestrie pentru tinerele generații de fotbaliști, Ricardo Zamora a avut și un „punct negru" în activitatea sa sportivă. O spune chiar el: „Fumam, zilnic, chiar peste 60 de țigări. Fiind o fire extrem de nervoasă, antrenorul mi-a permis să fumez chiar în pauză 3—4 țigări (!). Ba mai mult, fumam și... sub duș".

Cît de dăunător a fost acest obicei și-a dat seama Zamora mai tîrziu, după ce a abandonat fotbalul, cînd a renunțat definitiv la fumat. De 15 ani, don Ricardo n-a mai pus țigară în gură !

Don Ricardo a dus, în rest, o viață sportivă. Nu a fost niciînd prietenul băuturilor. La banchetele și festivitățile care abundau în timpul strălucitei sale cariere, închina mai mult formal o cupă de șampanie.

Acesta a fost, pe scurt, marele jucător al lumii, Ricardo Zamora. Performanțele sale, acrobația pe care o stăpînea, îl situează pe Zamora în vîrful piramidei marilor jucători ai tuturor timpurilor. Orice fotbalist din generația sa este mîndru de a fi jucat cu el sau împotriva sa. Acela care i-a înscris vreun gol nu poate uita niciodată această bucurie. Unul dintre aceștia este Alessadro Frigeiro, născut pe coasta americană a Pacificului. Frigeiro, poreclit „Mucho", a fost un fotbalist cu mare renume între anii 1930—40. A jucat în Elveția, la Lugano și Servette Geneva, și în Franța, devenind ulterior antrenor al echipei columbiene Bogota. Cred că rîndurile ce urmează îl caracterizează destul de bine pe „divinul" don Ricardo. Ele aparțin lui Frigeiro și au apărut în ziarul „Sport" din Zürich sub titlul: „Zamora — hipnotizator și gentleman". „Pe vremea mea, numele Zamora a fost sinonim cu acela al unui portar celebru. Dacă ar fi fost după mine, aș fi acordat acestui om — cel mai mare portar al tuturor timpurilor — un titlu de noblețe... Cea mai mare calitate a sa a constat în puterea hipnotică, ce fascina pur și simplu pe înaintași. Principala țintă și mîndrie a unui jucător era aceea de a fi înscris un gol în poarta lui Zamora. Eu am avut această fericire cînd eram încă foarte tînăr și Zamora, la 35 de ani, se apropia de sfîrșitul carierei sale. După meci i-am cerut un autograf. Nu, nu e cu putință așa ceva — mi-a răspuns don Ricardo. Sîntem doar colegi ! Abia după lungi insistențe mi-a acordat o fotografie, cu următoarea dedicație: Cu deplină admirație prietenului și colegului meu, Frigeiro — semnat Zamora.

Don Ricardo a fost un gentleman apreciat de toți pentru calitățile sale sportive deosebite și pentru marea sa modestie".

Traducere și adaptare de
Ion OCHSENFELD

(SFÎRȘIT)